

Η ΔΙΚΗ ΜΑΣ ΑΝΤΙΛΗΨΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟ

***Το κείμενο αυτό κυκλοφόρησε τον Γενάρη του 2007
μπροστά στις ΕΚΛΟΓΕΣ του Συλλόγου***

Οι έννοιες συνδικάτο, σωματείο, συνδικαλισμός έρχονται από πολύ παλιά. Κουβαλούν μαζί τους περιεχόμενα που στις διάφορες ιστορικές συγκυρίες τροποποιούνται, εμπλουτίζονται ή φτωχαίνουν.

Εμείς σ' αυτές τις έννοιες αποδίδουμε μεγάλη σημασία, γιατί περιέχουν μέσα τους την ιδέα της ενότητας κόντρα στον κατακερματισμό, περιέχουν το «όλοι μαζί και όχι ο καθένας μόνος του». Μέσα στις εργατικές συλλογικότητες (στα συνδικάτα), θα πρέπει να οικοδομείται μια «άλλη κοινωνία»: η «κοινωνία της συναδελφικότητας, της αλληλεγγύης, της αλληλοβοήθειας, της κοινότητας αναγκών και επιδιώξεων, των ειλικρινών ανθρώπινων σχέσεων». Εμείς αγωνιζόμαστε για να γίνει αυτό πραγματικότητα.

Δυστυχώς, η μεγάλη πλειοψηφία των εργαζομένων έχει μια αρνητική στάση απέναντι στον συνδικαλισμό. Αυτή η στάση έχει τις αιτίες της. Η ΓΣΕΕ είναι σε ρόλο «κοινωνικού εταίρου» και υπογράφει δίχρονες συμβάσεις – πείνας. Η ΟΜΕ – ΟΤΕ αποδέχεται οι νεοπροσληφθέντες στον οργανισμό να μην έχουν μονιμότητα όπως οι «παλιοί». Η ΟΤΟΕ αποδέχεται να ανοίγουν υποκαταστήματα τραπεζών το Σάββατο και να ξεχειλώσει έτσι το ωράριο. Μια πλειάδα εργατικών κέντρων μπήκαν στις νομαρχιακές Επιτροπές Διευθέτησης του χρόνου εργασίας που θα σημάνει την κατάργηση του θωρου... Όταν οι εργαζόμενοι βλέπουν αυτή την κατάσταση, τι εκτίμηση να έχουν στον «συνδικαλισμό» και στους συνδικα-ληστές;

Γι' αυτούς τους λόγους στις μέρες μας ο συνδικαλισμός κατάντησε να σημαίνει: συμφέροντα, καιροσκοπισμός, συναλλαγές κάτω από το τραπέζι, ξεπούλημα συμφερόντων, απεργιών και αγώνων, εξαρτήσεις από εργοδότες και διάφορα κέντρα εξουσίας (π.χ. κρατικά όργανα, κόμματα...), προετοιμασία για αναρρίχηση στα κέντρα εξουσίας (μελλοντικός βουλευτής, υπουργός, διευθυντικό στέλεχος), συνέργεια, μέσα από «συμμετοχικούς» θεσμούς, στην καταπίεση των εργαζομένων (π.χ. οι συνδικαλιστές να αποφασίζουν μαζί με τη διεύθυνση για απολύσεις, μεταθέσεις, ρεπό, άδειες) κ.ο.κ.

Μέσα στα συνδικάτα κυριαρχούν τα χαρακτηριστικά που συναντάμε στην κοινωνία των αφεντικών: παραγοντισμός, αρχομανία, διακρίσεις σε διοικούντες και απλή βάση, προνόμια στους ηγέτες, γραφειοκρατία, μικροπαραταξιακές κόντρες και άλλα πολλά. Πώς ο εργάτης να ενταχθεί ολόψυχα στο σωματείο, όταν εκεί μέσα δε διαφέρει και πολύ από την καταπιεστική πραγματικότητα που ζει στο εργοστάσιο, στο γραφείο, στο εμπορικό κατάστημα;

Οι εργαζόμενοι στέκουν μακριά από τα συνδικάτα. Η μόνη σχέση που έχουν με αυτά είναι μια σχέση χρησιμοθηρική. Απευθύνονται στο σωματείο ή στον συνδικαλιστή για να αντιμετωπίσουν κάποιο εργασιακό τους πρόβλημα. Δεν εντάσσονται στα σωματεία εμπνεόμενοι από την «άλλη κουλτούρα» που θα έπρεπε να υπάρχει -και δυστυχώς δεν υπάρχει. Εμείς πιστεύουμε ότι είναι δικαίωμα αλλά και υποχρέωση του κάθε εργαζόμενου

να παλέψει για να αποτιναχτεί «η αρχαία σκουριά» που έχει επικαθίσει πάνω στην έννοια του συνδικαλισμού και της συλλογικής οργάνωσης.

Μέσα σε ένα τέτοιο συνδικαλιστικό τοπίο, υπονομευμένο από τους ίδιους τους «συνδικαλιστές», αναπτύσσεται η προσπάθεια του Συλλόγου μας για τη συσπείρωση των συναδέλφων του κλάδου.

Ο Σύλλογος έχει τη δική του ιστορία...

Μετά από μια διετία όπου το σωματείο μας είχε πέσει σε αδράνεια, ο Σύλλογος ανασυστάθηκε με πρωτοβουλία μιας ομάδας νέων και δραστήριων συναδέλφων, το καλοκαίρι του 1992. «Λαβωμένος», απομαζικοποιημένος, μέσα στη σύγχυση και την αβεβαιότητα της περιόδου εκείνης, όμως ζωντανός και αποφασισμένος να παλέψει για τα εργατικά δικαιώματα, να δυναμώσει και να πετύχει κατακτήσεις.

Από την πρώτη στιγμή ρίχτηκε στις αντιπαραθέσεις και στις μάχες. Ασταμάτητα, εδώ και δεκατέσσερα χρόνια, ο Σύλλογος παλεύει ενάντια στις απολύσεις, ενάντια στις παραβιάσεις δικαιωμάτων, ενάντια στις αυθαιρεσίες.

Οι εργοδότες στην αρχή μας θεώρησαν γραφικούς και υπερφίαλους. Όμως η πολυήμερη ΑΠΕΡΓΙΑ στην «Πρωτοπορία» ενάντια στις απολύσεις (Οκτώβρης 1994) και ο εξαναγκασμός της εργοδοσίας σε υποχώρηση τους έκανε να το ξανασκεφτούν. Άρχισαν να μας υπολογίζουν και να μετράνε τις αντιδράσεις μας.

Από τότε κύλησε πολύ νερό στο αυλάκι. Πολλοί εργοδότες μάς βρήκαν απέναντί τους: Πατάκης, Ελευθερουδάκης, ΠΑΠΑΣΩΤΗΡΙΟΥ, ΔΙΟΠΤΡΑ, Άμμος, ΚΕΔΡΟΣ, ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗΣ, Compendium, Leader Books, Ψυχογιός, βιβλιοπωλείο ΣΤΟΚ, Ελληνικά Γράμματα, ΕΡΕΥΝΗΤΕΣ, Σύγχρονη Εποχή, ΑΣΤΑΡΤΗ, ΠΕΡΙΠΛΟΥΣ, ΣΑΒΒΑΛΑΣ, ΙΑΝΟΣ... Μ' αυτούς και πολλούς άλλους ακόμη κοντραριστήκαμε κατά καιρούς μαζί τους (με νομικά και συνδικαλιστικά μέσα) για τις αντεργατικές επιλογές τους. Αυτό που χαρακτήρισε τις παρεμβάσεις και τη δράση μας ήταν το πρόταγμα των εργατικών συμφερόντων και αναγκών και η αδιαλλαξία απέναντι στα αφεντικά (μεγάλα ή μικρά, αντιδραστικά ή «προοδευτικά»). Δε χαριστήκαμε ποτέ σε κανέναν εργοδότη και ούτε, ποτέ, πρόκειται να το κάνουμε.

Σε όλες τις μάχες του εργατικού κινήματος...

Ποτέ δε θεωρήσαμε ότι τα όσα συμβαίνουν στο χώρο του βιβλίου είναι ζητήματα ιδιαίτερα και μοναδικά, ότι είναι ξεκομμένα απ' αυτά που συμβαίνουν σε όλους τους κλάδους και αφορούν όλους τους εργαζόμενους. Στις αντεργατικές πολιτικές των εργοδοτών, των εκάστοτε κυβερνήσεων, της Ε.Ε. σταθήκαμε αντίθετοι.

Βρεθήκαμε, με τις μικρές μας δυνάμεις, μέσα σε όλους τους αγώνες (μικρούς ή μεγάλους) που έδωσε το εργατικό κίνημα. Για αξιοπρεπείς συλλογικές συμβάσεις και αυξήσεις στους μισθούς, για τα ασφαλιστικά και συνταξιοδοτικά δικαιώματα, ενάντια σε αντεργατικούς νόμους, για τη μείωση του χρόνου εργασίας, ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις και τα κλεισίματα των επιχειρήσεων, ενάντια στην ακρίβεια, καταγγέλλοντας τα εργατικά ατυχήματα – δολοφονίες, ενάντια στην απελευθέρωση του ωραρίου λειτουργίας των καταστημάτων... Δώσαμε τη μάχη για την επιτυχία των πανεργατικών απεργιών, για να συμμετέχουν μαζικά οι συνάδελφοι δίνοντας την κόντρα σε κάθε εργασιακό χώρο.

...με όπλο την αλληλεγγύη

Η έννοια του Συλλόγου είναι α ξεχώριστη με την έννοια της αλληλεγγύης και της συμπαράστασης. Αλληλεγγύη όχι μόνο σε κάθε βιβλιοϋπάλληλο που αντιμετωπίζει προβλήματα, αλλά και σε κάθε εργαζόμενο, σε κάθε κλάδο που αντιστέκεται και παλεύει. Γιατί, όταν χτυπάνε έναν, είναι σαν να χτυπάνε όλους μας.

Στο πλευρό των απεργών της ΕΑΣ, των τεχνικών του ΗΛΠΑΠ, των εργατριών της ΣΙΣΣΕΡ-ΠΑΛΚΟ, των εργατριών της ΣΕΞ ΦΟΡΜ, των ναυτεργατών, των εργαζόμενων στο Κέντρο Υγείας Ζαγκλιβερίου, μαζί με άλλα σωματεία και εργατικές συλλογικότητες έξω από σουπερμάρκετ ή εμπορικά καταστήματα που είχαν απολύσει εργαζόμενους, στην απεργία της ΙΟΝΙΚΗΣ Τράπεζας, στα μπλόκα έξω από τα εξεταστικά μαζί με τους αδιόριστους εκπαιδευτικούς, μαζί με τους Ιπτάμενους Συνοδούς Φροντιστές της Ολυμπιακής, στα συλλαλητήρια των απεργών δασκάλων...

Κάποιοι συνάδελφοι ρωτούσαν: «Μα γιατί πρέπει να κάνουμε ΣΤΑΣΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ για τους δασκάλους; Αυτοί τι έκαναν για μας;». Απαντούσαμε: «Δεν είναι μόνο, επειδή η Παιδεία μας αφορά σαν εργαζόμενους. Δεν είναι μόνο, επειδή μια νίκη των δασκάλων θα είναι καλό για όλους τους εργαζόμενους που παλεύουν για καλύτερους μισθούς. Είναι και επειδή οι εκπαιδευτικοί έχουν σταθεί αλληλέγγυοι στους δικούς μας αγώνες. Αυτοί ήταν που σαν πελάτες, δεν έμπαιναν να ψωνίσουν στην «ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑ» και μας βοήθησαν με την απεργία και το μπουϊκοτάζ να λυγίσουμε την εργοδοσία. Συνδικαλιστές από το χώρο των εκπαιδευτικών έτρεξαν να συμπαρασταθούν και να παρέμβουν στον «ΣΑΒΒΑΛΑ» για τις απολύσεις, διαμηνύοντας πως αν δεν κάνουν πίσω, ο κλάδος των καθηγητών και των δασκάλων θα το θεωρήσει αιτία πολέμου».

Την αλληλεγγύη τη δίνουμε απλόχερα, αλλά την έχουμε δεχτεί και απλόχερα. Οι βιβλιοϋπάλληλοι δεν είναι συντεχνία, είναι κομμάτι της εργατικής τάξης και ο Σύλλογός μας είναι κομμάτι του εργατικού κινήματος.

Συνδικαλισμός βάσης, συντονισμός από τα κάτω...

Πιστεύαμε πάντα στην ανάγκη και τη δυνατότητα συγκρότησης ενός εργατικού μετώπου αντίστασης και διεκδίκησης. Αυτή η ανάγκη γίνεται σήμερα ακόμη πιο επιτακτική, γιατί δε χτυπιούνται τα δικαιώματα κάποιων επιμέρους κλάδων αλλά θεμελιώδεις κατακτήσεις όλης της εργατικής τάξης, π.χ. θωρο, συλλογικές συμβάσεις, μείωση κόστους υπερωριών, μονιμότητα στο δημόσιο τομέα κ.λπ.

Επιδιώξαμε με διάφορες αφορμές και με ποικίλους τρόπους να ανοίξει μια διαδικασία διαλόγου και συντονισμού, για επιμέρους ή και συνολικότερα ζητήματα, πρωτοβάθμιων σωματείων ανεξάρτητα από κλάδο (δημόσιου ή ιδιωτικού τομέα). Σ' αυτή μας την προσπάθεια βρήκαμε μικρή ανταπόκριση και τα αποτελέσματα ήταν πενιχρά. Υπάρχει ένας μικρός αριθμός σωματείων με τα οποία συνενυρισκόμαστε με διάφορες αφορμές (διαδηλώσεις στην ΔΕΘ, απεργιακές συγκεντρώσεις, πρωτοβουλίες εργατικής αλληλεγγύης). Αυτά τα σωματεία είναι από το χώρο των δασκάλων, των ΟΤΑ, των καθηγητών, καθώς επίσης τα σωματεία των Εργαζόμενων στα Φροντιστήρια Καθηγητών και των Μισθωτών Τεχνικών, με τα οποία συστεγαζόμαστε κιόλας. Ξεχωριστή περίπτωση αποτελεί το Σωματείο Υπαλλήλων Βιβλίου – Χάρτου Ν. Θεσ/κης, με το οποίο δεν συμπορευόμαστε απλώς, αλλά έχουμε «αδελφοποιηθεί».

Αρνητική επίδραση στην κατεύθυνση του συντονισμού των πρωτοβάθμιων σωματείων παίζει η συγκρότηση και η δράση του ΠΑΜΕ, που χαρακτηρίζεται από κομματισμό, γραφειοκρατισμό και στενοκεφαλιά. Με τα σωματεία από το χώρο του εμπορίου και των υπηρεσιών που μετέχουν στο ΠΑΜΕ, ο Σύλλογός μας είχε στο παρελθόν κοινή δράση για τα ζητήματα που απασχολούν όλους μας. Είχαμε από κοινού οργανώσει κινητοποιήσεις, π.χ.

ενάντια στην απελευθέρωση του ωραρίου λειτουργίας των καταστημάτων (χειμώνας 1996), ενάντια σε απολύσεις κ.ά. Όμως, με τη δημιουργία του ΠΑΜΕ μας «μπήκε το μαχαίρι στο λαιμό»: «ή δέχεστε ως ομπρέλα το ΠΑΜΕ στις πρωτοβουλίες που θα παίρνονται, ή δεν έχουμε καμία σχέση!».

Κάποιοι έχουν επιλέξει να φτιάξουν μια υγειονομική ζώνη γύρω από το χώρο συνδικαλιστικής επιρροής του κομματικού τους φορέα. Ας συνεχίσουν σε αυτό τον δρόμο που επέλεξαν, εμάς δεν μας αφορά.

Αρνητική επίδραση στην κατεύθυνση του συντονισμού των πρωτοβάθμιων σωματείων παίζει και ο τρόπος που το δευτεροβάθμιο συνδικαλιστικό όργανο, η Ομοσπονδία Ιδιωτικών Υπαλλήλων Ελλάδας (ΟΙΥΕ) συγκροτείται και παρεμβαίνει. Εμείς αρνούμαστε τη συγκεντρωτική γραφειοκρατική «ομοσπονδιοποίηση» που αναβαπτίζεται κάθε τρία χρόνια μέσα από τις κάλπες ενός Συνεδρίου. Αυτό που μας λείπει δεν είναι ένα team ικανών, ευέλικτων, δικτυομένων και ευπροσάρμοστων συνδικαλιστών που κάνοντας τα απαραίτητα πλασαρίσματα και συμβιβασμούς, προσθέτοντας και ολίγη από αγώνες, θα λύσει τα προβλήματα. Δεν θέλουμε ούτε καλούς ούτε κακούς εκπρόσωπους, ούτε «ταξικούς» ούτε λιγότερο ταξικούς. Δε θέλουμε εκπρόσωπους. Θέλουμε την αυτενέργεια και την κινητοποίηση των ίδιων των εργαζομένων.

Η ΟΙΥΕ κινείται με μια άλλη λογική. Στις κινητοποιήσεις π.χ. ενάντια στην επέκταση του ωραρίου, το 2005, υποτίμησε την ανάγκη κινητοποίησης των πρωτοβάθμιων σωματείων, με τις όποιες αδυναμίες τους. Θεώρησε πιο σημαντικό να συντηρεί το «μέτωπο» με τα ντόπια σουπερμάρκετ (ΣΚΛΑΒΕΝΙΤΗΣ, ΒΕΡΟΠΟΥΛΟΣ, ΑΤΛΑΝΤΙΚ...), με την αυταπάτη ότι θα μπλοκάρουν την επιμήκυνση του ωραρίου. Το «μέτωπο» πολύ γρήγορα κατέρρευσε και τα «πατριωτάκια» έτρεξαν και αυτά να κρατάνε τα μαγαζιά τους ανοιχτά μέχρι τις 8.00 μ.μ. το Σάββατο. Η δημόσια πρόσκληση – πρόταση του Συλλόγου μας για έκτακτο Συνέδριο της ΟΙΥΕ με θέμα το ωράριο δεν εισακούστηκε.

Υπάρχουν αρκετές πρωτοβουλίες εργατικού συντονισμού που στηρίχτηκαν από το δυναμικό του Συλλόγου μας, όπως: ΔΡΑΣΗΣ ενάντια στην απελευθέρωση του ωραρίου, για έναν ταξικό γιορτασμό της Πρωτομαγιάς, συμπαραστάσης σε απολυμένους συναδέλφους από διάφορους κλάδους, ενάντια στις απολύσεις που εργοδότες και ΟΑΕΔ βαφτίζουν «οικειοθελείς αποχωρήσεις», οι Παρεμβάσεις – Κινήσεις – Συσπειρώσεις – Εργατικά Σχήματα, κοινή παρουσία στο συνέδριο του Εργατικού Κέντρου Αθήνας κ.ά.

Καμιά εμπιστοσύνη στη γραφειοκρατία...

Σύλλογος Υπαλλήλων Βιβλίου – Χάρτου, Αττικής και κριτική στην ΓΣΕΕ είναι δυο έννοιες που πάνε μαζί. Συνδικαλισμός στους βιβλιοϋπάλληλους και αμφισβήτηση των ηγεσιών είναι πράγματα αξεχώριστα.

Τον Δεκέμβρη του 1994, κατεβήκαμε σε απεργιακή συγκέντρωση με πανώ που έγραφε: «ΠΟΤΕ ΔΕ ΘΑ ΝΙΚΗΣΟΥΜΕ ΜΕ ΤΕΤΟΙΑ ΓΣΕΕ – Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ». Τον Φλεβάρη του 1995, η εφημερίδα του Συλλόγου είχε τίτλο: «Οι εργάτες πεινάνε, οι εργοδότες 'κονομάνε, τα κόμματα προεδρολογούν και η ΓΣΕΕ χτίζει παλάτια». Ήταν η περίοδος όπου τα κόμματα ασχολούνταν (και ήθελαν να ασχοληθεί και η κοινωνία) με το αν το ΠΑΣΟΚ θα στηρίξει τον Στεφανόπουλο για Πρόεδρο της Δημοκρατίας. Την ίδια περίοδο, η ΓΣΕΕ «χτενίζονταν». Έχτιζε το ανάκτορό της στην οδό Πατησίων. Γραμματεία Συμφιλίωσης Εργατών Εργοδοτών την έχουμε αποκαλέσει και θα συνεχίσουμε να τη χλευάζουμε όσο παραμένει ένα βαρίδι πάνω στις πλάτες των εργαζομένων (σαν να μη μας έφταναν τα βαρίδια των εργοδοτών και των κυβερνώντων).

«ΓΣΕΕ – ΑΔΕΔΥ σούζα και υποταγή», φωνάζουμε στις διαδηλώσεις και θα συνεχίζουμε να το φωνάζουμε, όσο τα ανώτερα συνδικαλιστικά όργανα συνεχίζουν να είναι το φυτώριο των επίδοξων πολιτικών, υπουργών, βουλευτών, αρχόντων.

Ο συνδικαλισμός δεν αφορά μόνο τα «στενά» εργασιακά ζητήματα...

Βρεθήκαμε στα αντιπολεμικά συλλαλητήρια ενάντια στους πολέμους της Νέας Τάξης (Βοσνία, Γιουγκοσλαβία, Αφγανιστάν, Ιράκ, Παλαιστίνη, Λίβανος). Διαμαρτυρηθήκαμε μαζί με άλλους κοινωνικούς και περιβαλλοντικούς φορείς για το έγκλημα που λέγεται «ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ - ΑΘΗΝΑ 2004». Διαδηλώσαμε την αλληλεγγύη μας στους μετανάστες εργάτες, γιατί «το αφεντικό είναι ο εχθρός και όχι ο συνάδελφος ο Αλβανός!». Συμμετείχαμε στο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ.

Καταγγείλαμε τον «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας» και την ελληνική του εκδοχή, με τους τρομο-νόμους, τις τρομο-δίκες, τις τρομο-εκπομπές, την τρομο-υστερία. Απαιτήσαμε λύσεις στα τεράστια προβλήματα που έφερε ο σεισμός του 1999. Εκφράσαμε την αντίθεσή μας στη διακίνηση φασιστικών και ρατσιστικών ιδεών στο χώρο του βιβλίου και στις Εκθέσεις Βιβλίου. Αντιδρούμε μαζί με όλο το λαϊκό κίνημα στην αντιδραστική αναθεώρηση του Συντάγματος και στην αντιδραστική τομή που χαράσσεται στην κοινωνία με αυτή την αναθεώρηση.

Στηρίζαμε και στηρίζουμε κοινωνικά κινήματα, αγωνιστές που διώκονται, κάθε φωνή διαμαρτυρίας και αξιοπρέπειας: από τον αγωνιστή εργάτη Γιάννη Σερίφη μέχρι τον πρόεδρο της Πακιστανικής Κοινότητας στην Ελλάδα, Τζαβέντ Ασλάμ, από τις μαθητικές και φοιτητικές καταλήψεις μέχρι τους εξεγερμένους Ζαπατίστας στο Μεξικό, από τους συλληφθέντες νεολαίους διαδηλωτές μέχρι τους απεργούς πείνας που παλεύουν ενάντια στα λευκά κελιά στην Τουρκία...

Τα συνδικάτα δεν είναι μόνο για τους μισθούς, τις άδειες, το ωράριο...

Η συναδελφικότητα, η ανθρώπινη επαφή, οι κοινωνικές σχέσεις, το ανέβασμα του μορφωτικού επιπέδου, η καλλιέργεια στοιχείων ενός άλλου πολιτισμού είναι μέσα στις επιδιώξεις του Συλλόγου. Η λειτουργία των γραφείων μας, έστω μια μέρα την εβδομάδα, θέλει να συμβάλει σε αυτή την κατεύθυνση. Κάθε Πέμπτη από **5.30** μ.μ. έως **9.30** μ.μ. στα γραφεία του Συλλόγου υπάρχει ενημέρωση, ανταλλαγή πληροφοριών, αλληλογνωριμία, συζήτηση και «αποφάσεις» πάνω στα ζητήματα που κάθε φορά μας απασχολούν, καθώς και προβολή ταινίας (μια φορά το μήνα).

Ξεκινήσαμε και έναν κύκλο διαλέξεων, μια διάλεξη το δίμηνο, με θέματα γενικότερου ενδιαφέροντος: πολιτιστικά, επιστημονικά, διεθνών σχέσεων, κοινωνικά, πολιτικά, ιστορικά. Όσο για τα γλέντια και τα πάρτι του Συλλόγου, έχουν πολλοί να το λένε.

Από την προϊστορία στην ιστορία...

Σε Γενική Συνέλευση τον Γενάρη του 2001, δρομολογήσαμε αποφασιστικά την υπόθεση της κλαδικής Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας (ΣΣΕ). Ήταν κάτι που πάντα θέταμε, αλλά μέχρι εκείνη την στιγμή δεν είχαμε βρει τον δρόμο μέσα από τον οποίο θα μπορούσε να περπατήσει.

Από τον Απρίλη του 2004, η Πανελλαδική Κλαδική Συλλογική ΣΣΕ ΒΙΒΛΙΟΥ είναι πλέον μια πραγματικότητα. Όσο και αν αντέδρασαν οι εργοδότες του κλάδου, όσο και αν

τσαντίστηκαν (υπάρχει και το ξίδι, γι' αυτές τις περιπτώσεις!), όσο και αν γκρίνιαζαν, δεν κατάφεραν να αποφύγουν το «μοιραίο». Στο χώρο του ΒΙΒΛΙΟΥ οι εργαζόμενοι, μέσα από τη ΣΣΕ, έχουν πλέον κερδίσει και κατοχυρώσει κάποια πράγματα.

- Δημιουργήθηκαν δύο νέες ειδικότητες: α) επιμελητές / διορθωτές και β) δειγματιστές (οι περιοδεύοντες πωλητές).
  - Επεκτάθηκε το επίδομα πτυχίου ΑΕΙ και ΤΕΙ (**18%** και **13%** αντίστοιχα) και σε άλλες βασικές ειδικότητες (πωλητές, δειγματιστές...) που μέχρι τώρα δεν υπήρχε.
  - Κατοχυρώθηκε το επίδομα ξένης γλώσσας (**5%**) που πιστοποιείται με την κατοχή τουλάχιστον **LOWER** για τα Αγγλικά ή με αντίστοιχο του αναγνωρισμένο δίπλωμα για άλλες γλώσσες, για όσους εργάζονται σε εκδοτικούς που εκδίδουν αποκλειστικά ξενόγλωσσα βιβλία, σε βιβλιοπωλεία αμιγώς ξενόγλωσσα, σε βιβλιοπωλεία που ειδικεύονται στο ξενόγλωσσο φροντιστηριακό βιβλίο κ.λ.π.
  - Το επίδομα ανθυγιεινής εργασίας των καθαριστών/-τριών ανέρχεται στο **8%**.
  - Το επίδομα ισολογισμού των λογιστών/-τριών ανέρχεται στο **73%**.
  - Καθορίστηκε ως ημέρα αργίας για τους βιβλιοϋπάλληλους και η εορτή του Αγίου Πνεύματος.
  - Καθορίστηκε η αργία της Καθαράς Δευτέρας ως υποχρεωτική, ενώ ως τώρα ήταν εθιμική.
  - Για τους εργαζόμενους στο χώρο του ΒΙΒΛΙΟΥ παραχωρήθηκε η δυνατότητα αγοράς βιβλίων από τους εκδοτικούς οίκους μέχρι **12** τον αριθμό κατ' ανώτατο όριο το έτος, με έκπτωση **40%**. Για την αγορά των βιβλίων έχει εκδοθεί ειδικό βιβλιάριο από τον Σύλλογο.
- Αυτές είναι οι μικρές κατακτήσεις που καταγράφηκαν στην κλαδική ΣΣΕ.

Με την πρώτη ΚΛΑΔΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ στις **18** Μάη **2006** στείλαμε ένα μήνυμα στους εργοδότες. Η προσπάθεια και ο αγώνας συνεχίζεται. Η Συλλογική Σύμβαση χτίζεται λιθαράκι – λιθαράκι.

Στο χέρι μας είναι να κερδίσουμε πολύ περισσότερα. Από τον κάθε συνάδελφο εξαρτάται η διαδικασία της ΣΣΕ να γίνει μια διαδικασία ενεργοποίησης όλου του κλάδου και όχι κάτι απόμακρο που το χειρίζονται κάποιοι «ειδικοί». Η πάλη για την ΣΣΕ πρέπει να μεταφερθεί σε όλους τους χώρους δουλειάς, με διεκδικήσεις σε κάθε επιχείρηση. Κάθε συνάδελφος πρέπει να παίζει το ρόλο του «επόπτη», ώστε να τηρείται η κλαδική ΣΣΕ και κανείς να μην εργάζεται με χειρότερους όρους απ' ό,τι αυτή ορίζει.

Ο Σύλλογος μετά την καθιέρωση της ΣΣΕ περνά από την προϊστορία στην ιστορία. Τώρα πια κάθε συνάδελφος καταλαβαίνει πως ο Σύλλογος δεν υπάρχει μόνο για να καταγγέλλει, για να δημοσιοποιεί, για να αντιπαλεύει τις αυθαιρεσίες, για να υπερασπίζει τα νόμιμα, για να προπαγανδίζει αιτήματα και διεκδικήσεις. Ο Σύλλογος υπάρχει για να κατοχυρώνει το παραπάνω, το επιπλέον: τη βελτίωση των όρων εργασίας και αμοιβής, τις πρόσθετες θεσμικές κατακτήσεις, τις βελτιωμένες παροχές. Κανένας συνάδελφος δεν πρέπει να είναι έξω από το Σύλλογο.

Εμείς οι εργαζόμενοι είμαστε πολλοί, τα αφεντικά είναι λίγα. Αν ενωθούμε, είμαστε δύναμη. Νομίζουμε ότι είμαστε ανίσχυροι και ότι τα αφεντικά είναι παντοδύναμα, επειδή δεν είμαστε ενωμένοι και οργανωμένοι. Ας παραδειγματιστούμε από τους εργοδότες μας που έχουν τους συλλόγους τους, τους συνδέσμους τους, τις ενώσεις και την ομοσπονδία τους. Αυτοί με οργανωμένο τρόπο διεκδικούν τα συμφέροντα τους που είναι αντίθετα και εχθρικά με τα δικά μας. Εμείς γιατί να είμαστε ανοργάνωτοι;

Οι εξελίξεις στο χώρο του Βιβλίου...

Βρισκόμαστε σε μια περίοδο μεγάλων αλλαγών στον κλάδο. Τον τόνο τον δίνει η διαμόρφωση μεγάλων αλυσίδων λιανικής πώλησης, που μετατρέπουν το βιβλίο σε απλό

καταναλωτικό προϊόν, που προσπαθούν να επιβάλουν μονοπωλιακούς όρους στη διακίνησή του και, βέβαια, προσπαθούν να διαμορφώσουν τους χειρότερους όρους εργασίας και αμοιβής για τους εργαζόμενους. Οι μεγάλες αλυσίδες (Ελευθερουδάκης, Ιανός, Παπασωτηρίου, FNAC, Public, κ.ά.) επιβάλλουν την υπερεκμετάλλευση των εργαζομένων, τις χαμηλές αμοιβές, τις απλήρωτες υπερωρίες, τη μερική απασχόληση. Την ίδια βάση έχει και η γιγάντωση μιας χούφτας εκδοτικών οίκων που παράγουν πια το μεγαλύτερο μέρος της εκδοτικής παραγωγής.

Ο ανταγωνισμός είναι πολύ μεγάλος. Οι μεγάλοι θέλουν να σβήσουν τους μικρούς και να υπερφαλαγγίσουν τις άλλες αλυσίδες που είναι ανταγωνιστές τους. Στοιχείο αυτού του ανταγωνισμού είναι και το απάνθρωπο «απελευθερωμένο» ωράριο, καθώς και η επιδίωξη για λειτουργία των καταστημάτων τις Κυριακές. Και οι μεγάλοι για να κυριαρχήσουν και οι μικροί για να επιβιώσουν καταφεύγουν στην εύκολη λύση, στο ξεζούμισμα των εργαζομένων. Δεν θα επιτρέψουμε την παραβίαση των εργατικών δικαιωμάτων σε κανένα εργασιακό χώρο, είτε στους «μικρούς» είτε σε αυτούς που γιγαντώνονται είτε στους «νεοεισερχόμενους» στην πιάτσα του βιβλίου.

Να προβάλουμε ένα πλαίσιο αιτημάτων με βάση τις ανάγκες μας, για μια αξιοπρεπή ζωή:

- Κατώτερος μισθός 1400,00 ευρώ (καθαρά). Η απεργία των δασκάλων δείχνει τον δρόμο. Αυτό το αίτημα πρέπει να γίνει σημαία σε όλους τους κλάδους.
- Επίδομα τέκνων σε ποσοστό 5% για κάθε τέκνο.
- Να προστεθεί στην κλαδική ΣΣΕ η εξής νέα ειδικότητα: ΔΙΑΝΟΜΕΙΣ – COURIERS. (Οι εργαζόμενοι της ειδικότητας αυτής να ασφαίζονται με ΒΑΡΕΑ ένσημα).
- Επίδομα οθόνης σε ποσοστό 15% για όλους τους εργαζόμενους που κάνουν χρήση Η/Υ.
- Επίδομα προϋπηρεσίας σε ποσοστό 5%, μετά τη συμπλήρωση θετούς υπηρεσίας στον ίδιο εργοδότη.
- 35ωρο – 5θήμερο – 7ωρο (συνεχές). Όχι στο σπαστό ωράριο.
- 5 εβδομάδες άδεια σε όλους τους εργαζόμενους.
- Ένα επιπλέον ρεπό ανά δίμηνο στους εργαζόμενους που εργάζονται με δίκυκλο και στους εργαζόμενους που χρησιμοποιούν Η/Υ.
- Κάρτα απεριορίστων διαδρομών από τον εργοδότη σε όσους εργαζόμενους μετακινούνται από και προς την εργασία τους με Μέσα Μαζικής Μεταφοράς.
- Το Δώρο του Πάσχα ορίζεται σε ένα (1) μηνιαίο μισθό.
- Το επίδομα αδειάς ορίζεται σε ένα (1) μηνιαίο μισθό.
- Να καταργηθεί η υπερεργασία.

Υπάρχει ένας άλλος δρόμος....υπάρχει ένας άλλος τρόπος.....

Η πορεία του Συλλόγου έχει αφήσει μια πλούσια εμπειρία για το πώς πρέπει να παλέψουμε και πώς να οργανωθούμε. Ο χρόνος και οι εμπειρίες μας έχουν κάνει «σοφότερους».

Σ' αυτό το σωματείο δεν υπήρξαν και δε θα υπάρξουν:

- εκπρόσωποι που να διαχειρίζονται τις τύχες των συναδέλφων.

Σε άλλα σωματεία ανώτερο όργανο είναι το Διοικητικό Συμβούλιο. Αυτό αποφασίζει για τα κρίσιμα ζητήματα, μέσα απ' αυτό περνά η λειτουργία του σωματείου. Οι Γενικές Συνελεύσεις υπάρχουν για να υιοθετούν ή να απορρίπτουν τις προτάσεις του Δ.Σ., να επικυρώνουν ή να καταψηφίζουν τα πεπραγμένα του. Αποτέλεσμα είναι, η πιο μεγάλη στιγμή του σωματείου να είναι οι εκλογές όπου θα εκλεγεί το Δ.Σ.

Δεν χρειαζόμαστε «διοικητές» στα εργατικά σωματεία. Διοικητές υπάρχουν στο στρατό. Έχουμε στους χώρους εργασίας αυτούς που μας διοικούν και μας διατάζουν (εργοδότες, διευθυντές, προϊστάμενοι). Στα σωματεία πρέπει να έχουμε συναδελφικότητα και αυτοοργάνωση. Σ' εμάς το Διοικητικό Συμβούλιο έχει έναν τυπικό χαρακτήρα. Υπάρχει, γιατί

νομικά δεν μπορεί να υπάρξει συνδικαλιστικός φορέας χωρίς Δ.Σ., Πρόεδρο, Γεν. Γραμματέα. Στο Σύλλογό μας ανώτερο όργανο είναι η Γενική Συνέλευση. Μέχρι την επόμενη Γενική Συνέλευση ρόλο συντονισμού και διεκπεραίωσης, για την υλοποίηση των αποφάσεων της προηγούμενης, έχει το ανοιχτό μάζεμα των «πρόθυμων συναδέλφων». Όποιος θέλει να βοηθήσει την δράση του Συλλόγου έχει θέση σε αυτό το ανοιχτό μάζεμα. Έχοντας κατακτήσει μια συναντίληψη για τα βασικά ζητήματα, κινούμαστε εξασφαλίζοντας την όσο το δυνατό μεγαλύτερη συμφωνία, ακόμη και την ομοφωνία. Οι διαφορετικές προσεγγίσεις που υπάρχουν συζητιούνται διεξοδικά ώστε να βρίσκεται λύση ενοποίησης όλων. Αν χρειαστεί, οι αποφάσεις θα παρθούν με ψηφοφορία στις Γενικές Συνελεύσεις.

Επιδίωξή μας είναι (και το έχουμε πετύχει), ο Σύλλογος να μπορεί να εκπροσωπείται από κάθε συνάδελφο, σε συλλογικές διαπραγματεύσεις, παραστάσεις σε εργοδότες, εργατικές διαφορές στην Επιθεώρηση Εργασίας, συνδικαλιστικές συσκέψεις... Για μας συνδικαλιστής είναι κάθε εργαζόμενος που παλεύει με συνειδητό τρόπο, δεν είναι ο εκλεγμένος σε κάποιο Δ.Σ. Στο Σύλλογο δεν προβάλλουμε πρόσωπα, προβάλλουμε τη συλλογικότητα. Απ' αυτή τη σκοπιά προωθούμε και την εναλλαγή στα τυπικά αξιώματα που ο νόμος απαιτεί να υπάρχουν. Ως πρόεδρος, αντιπρόεδρος, γεν. γραμματέας μπορεί να οριστούν με εναλλαγή αρκετοί συνάδελφοι.

«Αφού δεν πιστεύουμε στα Δ.Σ. και στα όργανα, τότε γιατί κάνουμε εκλογές στο Σύλλογο;», θα ρωτήσει κάποιος. Δύο είναι οι λόγοι:

α) Γιατί, όπως προαναφέραμε, σωματείο χωρίς εκλεγμένο Δ.Σ. και συγκροτημένο προεδρείο δεν μπορεί να υπάρξει. Μάλιστα η εκλογή αυτή πρέπει να γίνει όπως ο νόμος ορίζει, μέσα σε καθορισμένα χρονικά πλαίσια, με την εποπτεία Δικαστικού Αντιπροσώπου που το Πρωτοδικείο ορίζει, και που στοιχίζει (595 ευρώ πάει το μαλλί για τις προσεχείς εκλογές!). Είναι και αυτό μια έκφραση των κρατικών παρεμβάσεων στο συνδικαλισμό.

β) Γιατί, μπορεί στο δικό μας Σύλλογο να μην έχει σημασία ποιος θα εκλεγεί, έχει όμως μεγάλη σημασία πόσοι θα ψηφίσουν. Είναι και αυτό ένας δείκτης της δύναμης και της ικανότητας συσπείρωσης του Συλλόγου, είναι ένα στοιχείο που οι εργοδότες σίγουρα θα το μετρήσουν.

Καλούμε όλους τους συναδέλφους να θέσουν υποψηφιότητα για τα «αξιώματα» του Συλλόγου. Και με αυτό τον τρόπο να αποδυναμώσουμε ακόμη περισσότερο τη σημασία που τους αποδίδεται. Το 1/4, το 1/3 των ψηφισάντων, ως είναι και υποψήφιοι.

- επαγγελματικά συνδικαλιστικά στελέχη και ιδιαίτερα προνόμια.

Στο Σύλλογο μας, σε αντίθεση με ό,τι συμβαίνει στα άλλα σωματεία, κανένας δεν πληρώνεται για τη συμμετοχή του και τον χρόνο που αφιερώνει. Ο συνδικαλισμός είναι εθελοντική προσφορά και όχι επάγγελμα. Όλοι οι συνδικαλιστές (οι «πρόθυμοι συνάδελφοι») δουλεύουν κανονικά το βωρο τους. Απουσιάζουν από τη δουλειά μόνο όταν πρέπει να παρευρεθούν κάπου εκπροσωπώντας το Σύλλογο, και αυτό το κάνουν όχι σε βάρος των υπολοίπων συναδέλφων στο χώρο εργασίας. Αξιοποιούμε τα ρεπό μας για συνδικαλιστικά τρεχάματα, δεν χρησιμοποιούμε τις συνδικαλιστικές άδειες που ο νόμος προβλέπει. «Όλα για όλους, τίποτα για μας!», όπως λέει και ο κομαντάτε Μάρκος των Ζαπατίστας. Να πετύχουμε μέσα από τη ΣΣΕ μια μέρα συνδικαλιστικής άδειας για όλο τον κλάδο για να κάνουμε Γενική Συνέλευση, όχι όμως άδειες για λίγους, για τα μέλη του Δ.Σ.

- χρηματοδότηση (άρα και εξάρτηση) από εργοδότες, οργανώσεις εργοδοτών, κόμματα, πολιτικές οργανώσεις, συνδικαλιστικές παρατάξεις, κρατικούς και διακρατικούς φορείς. Τα έσοδα του Συλλόγου προέρχονται από τις συνδρομές των μελών, από εισφορές μελών και φίλων, από εκδηλώσεις, χοροεσπερίδες, εράνους, πώληση εντύπων, λαχειοφόρους,

δωρεές, ενισχύσεις από άλλους συνδικαλιστικούς φορείς. (Τα παραπάνω αναφέρονται αυτολεξεί στο Καταστατικό του Συλλόγου, άρθρο 8)

Συνάδελφε, μην ξεχνάς να καταβάλλεις τη χρονιάτικη συνδρομή σου (**12 ευρώ**).
Ο Σύλλογος τα έχει ανάγκη.

- μικρο-παραταξιακοί τσακωμοί και αλληλο-υπονομεύσεις.

Στην πλειοψηφία των περιπτώσεων, ως σωματείο νοείται το άθροισμα των παρατάξεων που υπάρχουν σε αυτό. Οι παρατάξεις λύνουν και δένουν στη ζωή του σωματείου. Στις Γ.Σ., στο Δ.Σ., στις διαπραγματεύσεις, στην εκπροσώπηση προς τα έξω, στα πάντα, οι παρατάξεις τα βρίσκουν ή τσακώνονται, μοιράζονται ή μονοπωλούν, χάνουν ή κερδίζουν πόντους στο παιχνίδι διαχείρισης των υποθέσεων του σωματείου. Τα μέλη του σωματείου υπάρχουν για να ακολουθούν, να στηρίζουν, να ψηφίζουν, να διαμεσολαβούνται από κάποια παράταξη.

Στην ιστορία του συνδικαλιστικού κινήματος, οι παρατάξεις δεν διαμορφώθηκαν ως πολιτικές και συνδικαλιστικές τάσεις – ρεύματα, όπου πολλά θα μπορούσαν να προσφέρουν στο κίνημα, αλλά αποτέλεσαν και στη συντριπτική τους πλειοψηφία αποτελούν μηχανισμούς χειραγώγησης και ελέγχου της συνείδησης των εργαζομένων. Αποτέλεσαν και αποτελούν μηχανισμούς μεταφοράς επιδιώξεων ξένων προς τα εργατικά συμφέροντα (κομματικές επιλογές). Έτσι διασπούν αντί να ενώνουν τους εργαζόμενους. Δεν υπάρχει πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα από τον εναλλασσόμενο ρόλο «απεργού» και «απεργοσπάστη» που έχουν επιλέξει για τον εαυτό τους η ΔΑΚΕ και η ΠΑΣΚΕ, ανάλογα με το αν είναι στην κυβέρνηση η Ν.Δ. ή το ΠΑΣΟΚ.

Στο δικό μας Σύλλογο αυτά τα φαινόμενα δεν υπάρχουν. Υπάρχει η δημοκρατία των μελών. Σε μας ο καθένας μπορεί να ανήκει (ή να μην ανήκει) σε κάποια οργάνωση, κόμμα, πολιτική ομάδα, συνδικαλιστική κίνηση. Όμως στα μαζέματα, στις Γ.Σ., στην καθημερινή δράση κινούμαστε ως συνάδελφοι, ως εργαζόμενοι και όχι ως ιμάντας μεταβίβασης αποφάσεων και επιλογών που παίρνονται για τον Σύλλογο έξω από τον Σύλλογο. Η ενότητα των συμφερόντων μας ως εργαζομένων είναι πάνω από τις όποιες διαφορές μας. Και αυτό είναι το κριτήριο της δράσης μας. Από αυτή τη σκοπιά όποιος συνάδελφος θέλει να βοηθήσει, όποιος θέλει να στηρίξει δραστήρια τους στόχους του Συλλόγου άσχετα με το που ανήκει (ή δεν ανήκει) πολιτικά ή κομματικά, μπορεί και πρέπει να δίνει τη μάχη μαζί με τους υπόλοιπους, μπορεί και πρέπει να είναι υποψήφιος.

Στο Καταστατικό του Συλλόγου μας γράφει...

Οι στόχοι του Συλλόγου είναι:

- α) Να συνενώσει όλους τους εργαζόμενους του κλάδου με στενούς δεσμούς συναδελφικότητας και αλληλεγγύης.
- β) Να αποτελέσει όπλο για την υπεράσπιση των οικονομικών, επαγγελματικών, κοινωνικών, φυσικών κ.ά. δικαιωμάτων των συναδέλφων.
- γ) Να γίνει το μέσο για την εξασφάλιση καλύτερων συνθηκών εργασίας (μισθός, ωράριο, άδειες κ.τ.λ.) των εργαζομένων του κλάδου.
- δ) Να καλλιεργήσει ένα ταξικό – συναδελφικό και διεθνιστικό πνεύμα στους εργαζόμενους του κλάδου, ώστε να αισθάνονται κομμάτι του συνόλου της εργατικής τάξης και να κατανοούν έτσι, ότι τα εργατικά συμφέροντα βρίσκονται σε αντίθεση με τα συμφέροντα και τις επιλογές των εργοδοτών.
- ε) Να συμπαραστέκεται ηθικά και υλικά σε άλλα σωματεία, σε εργαζόμενους άλλων κλάδων και άλλων χωρών που βρίσκονται σε αγώνα για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων τους.

στ) Να συντονίζει τις προσπάθειές του μαζί με το υπόλοιπο εργατικό κίνημα για την υπεράσπιση των συμφερόντων ολόκληρης της εργατικής τάξης (εργαζομένων, ανέργων, ξένων εργατών), για τη βελτίωση της εργατικής νομοθεσίας και την επίβλεψη για την πιστή εφαρμογή της.

ζ) Να προάγει το αίσθημα της υπερηφάνειας, της αξιοπρέπειας, του ασυμβίβαστου που ταιριάζει στον κόσμο της δουλειάς, στους εργαζόμενους που παράγουν με το μυαλό και τα χερίά τους τον πλούτο της κοινωνίας.

η) Να αγωνίζεται μαζί με το υπόλοιπο εργατικό κίνημα ενάντια στην ξενοφοβία, το ρατσισμό, το σωβινισμό, το φασισμό, τον πόλεμο.

θ) Να προβάλλει το όραμα και να παλεύει για έναν άλλο κόσμο, χωρίς εκμετάλλευση, καταπίεση, διακρίσεις, πολέμους και αδικία, για μια άλλη κοινωνία, της αφθονίας, της ισότητας και της ελευθερίας.

Για την επίτευξη των στόχων μας χρειαζόμαστε...

Ένα Σύλλογο μαζικό, δυνατό, με πολλούς συναδέλφους να πλαισιώνουν τις λειτουργίες του, οικονομικά ανεξάρτητο, πλούσιο σε δραστηριότητες.

Σύλλογος είναι ο κάθε συναδέλφος. Ο καθένας από μας πρέπει να αναλάβει μερίδιο ευθύνης για τη λειτουργία του.

Προσανατολιζόμαστε στην δημιουργία ομάδων δουλειάς στους εξής τομείς: εφημερίδα, ηλεκτρονική σελίδα, προβολές ταινιών – εκδηλώσεις – διαλέξεις, Ταμείο Αλληλοβοήθειας, Τράπεζα Αίματος, ποδοσφαιρική ομάδα... Οποιαδήποτε άλλη ιδέα και πρόταση υπάρχει, είναι ευπρόσδεκτη. Είναι ανάγκη να υπάρξουν πολλές διαθεσιμότητες.

Η διαδικασία των εκλογών πρέπει να αξιοποιηθεί για το δυνάμωμα μιας τέτοιας συνδικαλιστικής πρακτικής. Για ένα νέο εργατικό κίνημα, μαχητικό, ανεξάρτητο, αμεσοδημοκρατικό.

ΟΛΟΙ στις ΕΚΛΟΓΕΣ του ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΤΕΤΑΡΤΗ 24 Γενάρη (2.30 μ.μ. έως 9.30 μ.μ.)

ΠΕΜΠΤΗ 25 Γενάρη (9.30 π.μ. έως 9.30 μ.μ.)

οι εκλογές θα γίνουν στα γραφεία μας

Αγορά, κυβέρνηση και εργοδότες: να δεις τι σου 'χω για μετά...

Αυτά που βιώνουμε ως εργαζόμενοι δεν είναι φυσικά ένα «ατομικό δράμα» ή μια κακή ιδιαιτερότητα στο χώρο δουλειάς μας. Είναι το αποτέλεσμα της άγριας επιθετικής πολιτικής της κυβέρνησης και των εργοδοτών ενάντια στα εργατικά συμφέροντα που χαρακτηρίζει όλη αυτή την περίοδο, στην Ελλάδα, την Ευρωπαϊκή Ένωση και σε ολόκληρο τον κόσμο.

Με γνώμονα τη μανιώδη αναζήτηση μεγαλύτερης κερδοφορίας, Νέα Δημοκρατία και ΠΑΣΟΚ, εργοδότες και Ε.Ε. κλιμακώνουν την επίθεση με το αμόκ των ιδιωτικοποιήσεων (ΟΤΕ, τράπεζες, ενέργεια), την ελαστική εργασία και τις απολύσεις, την αντιδραστική αναθεώρηση του Συντάγματος και το δραστικό περιορισμό της κοινωνικής ασφάλισης. Παράλληλα στήνουν ένα προκλητικό θέατρο αυταρχισμού, εμπαιγμού και κοροϊδίας απέναντι στις εργατικές ανάγκες, με το μονότονο σενάριο των «μεταρρυθμίσεων», των «ελλειμμάτων» και των «αντοχών της οικονομίας».

Η κυβέρνηση με σημαία το γνωστό δίλημμα «ή προώθηση των μεταρρυθμίσεων και ανάπτυξη (των αφεντικών φυσικά) ή χρεοκοπία της οικονομίας και στασιμότητα» προχωρά στα επόμενα βήματά της που είναι η αντιδραστική ασφαλιστική μεταρρύθμιση της επόμενης τετραετίας, οι ιδιωτικοποιήσεις όλων σχεδόν των ΔΕΚΟ, τραπεζών και οργανισμών, η γενίκευση της ελαστικής εργασίας και υποαπασχόλησης, η οριστική διαμόρφωση της γενιάς του απασχολήσιμου - κατάρτισιμου εργαζόμενου, παράλληλα με την διαρκή λιτότητα και την καθήλωση των αμοιβών μας. Κυνικά αρνούνται ακόμα και τα ψευτοεπιδόματα στοιχειώδους οικονομικής ανακούφισης. Επιμένουν στην αντιδραστική εκπαιδευτική μεταρρύθμιση παρά τη σφοδρές αντιστάσεις και στην αναθεώρηση του Συντάγματος.

Στην πρόσφατη Πράσινη βίβλο για την εργασία της Ευρωπαϊκής Ένωσης συζητάνε για την εργάσιμη εβδομάδα των 65 ωρών!! Στην Αγγλία και την Γερμανία συζητάνε για την αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης άμεσα στα 67, ακόμη και στα 70 χρόνια. Μέτρα περιορισμού του δικαιώματος της απεργίας, των διαδηλώσεων που πάνε παράλληλα με το ασφυκτικό πλαίσιο ελέγχου και διαρκούς επιτήρησης (βιομετρικά διαβατήρια, κάμερες στους δρόμους κλπ), απλώνονται στην Ελλάδα και σε ολόκληρο τον κόσμο.

Ο υποταγμένος συνδικαλισμός της ΓΣΕΕ, της ΑΔΕΔΥ και των περισσότερων Ομοσπονδιών (που ελέγχονται από τις γνωστές κυρίαρχες παρατάξεις), νομιμοποιούν όλα αυτά τα χρόνια την αντεργατική επίθεση, υπογράφουν συλλογικές συμβάσεις ντροπής, στηρίζουν την ανταγωνιστικότητα του ελληνικού κεφαλαίου, συναινούν στην κατάργηση εργατικών δικαιωμάτων, κάνουν «οικονομικοτεχνικές μελέτες» αντί για αγώνες, και «υπεύθυνη διαχείριση» αντί για εργατική αντιπολίτευση.

Ωστόσο, απέναντι σε αυτή την κατάσταση υπάρχει και άλλος δρόμος. Η δύναμη του αγώνα των ίδιων των εργαζόμενων. Η ενίσχυση του Συλλόγου μας. Η συλλογική διεκδίκηση και πάλη. Μπορούμε να βάλουμε φρένο σε αυτή την πολιτική. Μπορούμε να έχουμε κατακτήσεις και νίκες. Με έναν άλλο τρόπο, μια άλλη αντίληψη για την συλλογικότητα και τους αγώνες μας.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΒΙΒΛΙΟΥ – ΧΑΡΤΟΥ, ΑΤΤΙΚΗΣ